

[Tove Nielsen.]

lige og naturlige forbedringer, som ligger inden for de økonomiske rammer, vi har til rådighed.

De forbedringer, der i årenes løb er sket inden for dette område, har indtil 1969-70 samlet bred politisk enighed, og det havde været ønskværdigt, om man stadig væk kunne samle en politisk enighed i dette spørgsmål. Men siden er der åbenbart sket ét og andet, som har bevirket, at visse partier ikke mere er så interesseret i her at samle en politisk enighed. Det kan venstre kun beklage, også fordi vi har haft den opfattelse, at sammenslutningen af fangeorganisationer hele tiden har været interesseret i en politisk enighed.

Det er vel forståeligt nok, at de ønsker, man fra Sammenslutningen af danske Fanger fra Frihedskampen 1940-45 har fremført over for os, ikke alle har kunnet gennemføres, for vi, der skal lovgive, er jo i den situation, at samtidig med at vi gerne vil være med til at forbedre kårene for besættelsestidens ofre og for deres pårørende, så må vi samtidig se på, hvad vi i den øjeblikkelige situation mener det forsvarligt at gennemføre set ud fra en økonomisk synsvinkel.

Vi vil i venstre gerne være med til at hjælpe, hvor vi finder det økonomisk forsvarligt, men jeg vil gerne understrege, at her som på andre områder finder venstre ikke, at det er vores opgave at presse regeringen til yderligere udgiftsforhøjelser i en tid, hvor det med større og større alvor går op for os alle, at vi må være forsigtige.

Under udvalgsarbejdet er der kommet nye momenter frem, som har bevirket, at den økonomiske ramme i det oprindelige lovforslag ikke mere kan holdes, og derfor har vi været nødsaget til at overveje mulighederne for yderligere forbedringer. Det har ført til, at venstre kan støtte, at jøderne som gruppe også bliver omfattet af loven, hvad angår tildeling af hædersgaver. Mosaik Trossamfund blev i 1945 spurgt, om de ville være med i loven, men man sagde dengang nej. Siden er der jo sket det, at man

med stor alvor har opdaget, hvad det omtalte kz-syndrom betyder. Det kendte jøderne ikke noget til dengang, og det kan have været en af årsagerne til, at man i sin tid ikke ville være med under loven. Nu har man fra sammenslutningen af fangeorganisationer ønsket, at jøderne som gruppe også får tildelt hædersgaver, og det kan venstre tilslutte sig.

Vi kan derimod ikke tilslutte os det ændringsforslag, der er stillet af socialministeren og støttet af flertallet i socialdemokratiet og SF, der går ud på, at alle, som af den tyske besættelsesmagt blev ført til Tyskland og indsat i koncentrationslejr, får ret til hædersgave. I lovens ånd, hvis man må have lov at bruge et sådant udtryk, har der jo hele tiden ligget det, at tildeling af hædersgaver var fra samfundets side en påskønnelse af en særlig indsats under krigen. Den af socialministeren foreslåede bredere formulering, at hædersgave skal gives til alle, der har været deporteret, har vi ikke kunnet finde udtrykt nogen steder i de ønsker og i de henvendelser, som fangeorganisationerne har tilstillet os, og derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge socialministeren, hvor denne nye formulering og disse nye tanker er kommet fra, da vi ikke har kunnet finde dem nogen steder i de ønsker, der er blevet udtrykt.

Ændringsforslag nr. 3 og 4 går ud på at hæve beregningsgrundlaget for udbetaling af erstatningsbeløbet. Venstre kan tilslutte sig, at bundgrænsen forhøjes med 500 kr. pr. 1. april i år, men må stemme imod en ekstra forhøjelse på 500 kr. næste år. Vi har klart fået tilkendegivet fra fangeorganisationernes side, at skulle man prioritere ønskerne, så var det først og fremmest bundgrænsen, man ønskede forbedret. Vi har derfor villet imødekomme den henvendelse, vi har fået, og de ønsker, man fra den side har udtrykt.

Vi har fra venstre altid været positivt indstillet og forstående over for de problemer, der foreligger, og har også inden for de økonomiske rammer, som vi finder forsvarlige, villet medvirke til økonomiske forbed-